

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost Ukrajina
místem pobytu v ČR X
zastoupen advokátkou JUDr. Uljanou Kurivčakovou
sídlem Pařížská 127/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2019 č. j. OAM-361/LE-LE05-K02-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje X.X.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu z důvodu „pronásledování z určitých politických názorů ve státě“, a to za jeho rozhodnutí nespolupracovat se Stranou X. Poukazoval na to, že jeho bratr vstoupil do Strany X podporující trvání válečného konfliktu v dané oblasti, žalobci byla opakovaně nabízena spolupráce a vstup do této strany, ale on ji odmítal z osobních důvodů, dostal se tak do sporu se svým bratrem, kterému strana zabezpečila studium na vysoké škole a perspektivu práce v budoucnu. Žalobce však tyto možnosti nepřijal, bratr mu dne 17. 5. 2019 zaslal e-mail, dle kterého žalobce udělal velkou chybu a nikdo nic nezapomněl, tento mail dle názoru žalobce poukazuje na to, že se jedná o politický motiv ze strany jeho bratra a že je za své tehdejší rozhodnutí pronásledován a je vyvolána důvodná obava o život žalobce a jeho další existenci, pokud by se vrátil na Ukrajinu. Žalovaný však neprovedl oficiální překlad tohoto e-mailu, a porušil tak svou povinnost vzít tento důkaz do úvahy.
3. Poukazoval na to, že hlavním důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu jsou válečné operace probíhající na území Doněcké oblasti v průběhu pěti let, kdy byl ostřelován jeho region i dům, ve kterém žila celá jeho rodina. V dnešní době válečné operace v Doněcké oblasti a v blízkosti města X, odkud pochází žalobce, stále pokračují, situace v Donbaském regionu je nestálá. Žalobce dne 25. 2. 2019 doložil žalovanému fotografie a obsah na flash disku, které zachycují reálnou situaci v X oblasti a fotografickou koláž, kde se nachází byt resp. bytový dům žalobce, je z nich zřejmé, že tento dům byl ostřelován raketami a těžkou municí a není možné v něm dále bydlet. Žalovaný však tyto materiály vyhodnotil jako nadbytečné, s čímž žalobce nesouhlasí, není možno vyloučit, že k takovým útokům dochází i dnes, video na YouTube publikované 26. 3. 2019 organizací DW Documentary ukazuje stále nestabilní oblast zasaženou ozbrojeným konfliktem, dochází zde k výbuchům i v obydlích oblastech, žalovaný však tato tvrzení žalobce nezohlednil.
4. Nesouhlasil s posouzením podmínek pro udělení doplňkové ochrany, měl za to, že z důvodu probíhajícího válečného konfliktu mu v případě návratu hrozí vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Situace na Ukrajině je velmi nepříznivá, dochází k náhodnému střelení těžkou municí, jsou ohroženi všichni obyvatelé dané oblasti, žalobce by se vracel do Doněcké oblasti, kde žije jeho rodina. Navíc by ho ohrožovali lidé, kterým kdysi odmítl spolupráci a kteří na to nezapomněli a jsou připraveni z toho pro žalobce vyvodit negativní důsledky; to vyplývá z e-mailu od bratra. Situace na Ukrajině je zachycena na zmíněném videu na YouTube.
5. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla správním orgánem I. stupně vrácena k novému projednání a rozhodnutí, případně aby soud sám přijal rozhodnutí o tom, že se mezinárodní ochrana žalobci uděluje.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.X.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasil s obsahem žalobních námitek, trval na správnosti napadeného rozhodnutí. Měl za to, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi skutečnostmi uvedenými žalobcem a opatřil si též další potřebné podklady pro rozhodnutí týkající se politické a bezpečnostní situace na Ukrajině. Žalovaný případ posuzoval ve všech souvislostech, veškeré shromážděné podklady jsou součástí spisového materiálu, žalobce měl možnost se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim; v podrobnostech odkázal na správní spis a na napadené rozhodnutí, které nepovažoval za nesprávné ani za nezákonné.
7. Poukázal na to, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce je obava ze zhoršené bezpečnostní situace v místě jeho posledního bydliště na Ukrajině a obava z výhrůžek ze strany soukromých osob (včetně svého bratra) na Ukrajině, protože odmítl hlubší spolupráci se Stranou X. Zjevným důvodem podané žádosti je i legalizace jeho dalšího pobytu na území ČR, neboť žalovaný pojal důvodné podezření o účelovosti podané žádosti.
8. Uvedl, že se zabýval problémy žalobce v souvislosti s jeho napojením na Stranu X, tyto však nevyhodnotil jako azylově relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce nebyl nikdy členem politické strany, ani se politicky neangažoval a neuplatňoval svá politická práva a svobody, neuvedl, že by byl pronásledován podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, pouze uvedl jistou obavu z možného pronásledování. Žalobce se však nikdy neobrátil se žádostí o pomoc na ukrajinské státní orgány a svoji situaci dlouhodobě nijak neřešil, přestože mu mělo být dokonce vyhrožováno smrtí. Žalovaný tak shledal, že žalobce důvody dle ust. § 12 písm. a) a § 12 písm. b) zákona o azylu nenaplnňuje, neboť měl využít všech dostupných prostředků vnitrostátní ochrany, než nastoupí nástroje ochrany mezinárodní.
9. Měl za to, že nijak nepochybil, pokud nezačlenil fotografie a obsah na flash disku, neboť tyto materiály vzal na vědomí a nepřisvědčil jim žádnou důkazní hodnotu, neboť v průběhu řízení shromáždil dostatečné množství obecně uznávaných, komplexních a hodnověrných informačních zdrojů, které popisují bezpečnostní situaci na Ukrajině. V tomto kontextu považoval materiály doložené žalobcem za nadbytečné, zachycující několik let staré události z roku 2015 a nemající bezprostřední vztah k jeho osobě. Uvedl, že nijak nezpochybňoval zničení bytu žalobce v místě jeho posledního bydliště, proto se zabýval možností vnitřního přesídlení žalobce mimo Doněckou a Luhanskou oblast. Obdobně pak postupoval v případě e-mailu v ruském jazyce, který byl žalobci doručen od jeho bratra, žalovaný si nezajistil jeho úředně ověřený překlad do českého jazyka, neboť jeho obsah byl dostatečně zjištěn při seznámení se s podklady rozhodnutí a dle názoru žalovaného nelze ověřit jeho autentičnost ani jeho odesílatele a není z něj seznatelná existence azylově relevantních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.
10. Sděлил, že se seznámil s aktuální bezpečnostní situací na Ukrajině, z dostupných zdrojů zjistil, že tato situace je stabilizovaná, bezpečnostní incidenty se vyskytují v Doněcké a Luhanské oblasti, na Ukrajině se tak nejedná o totální konflikt a žalovaný se zabýval

Shodu s prvopisem potvrzuje X.X.

možností vnitřního přesídlení žalobce v rámci Ukrajiny v souladu s čl. 8 směrnice EU a Rady č. 2011/95/EU, když tento naposledy žil trvale v Doněcké oblasti. Shledal, že žalobce má možnost bezpečného přesunu a usazení se v jiné části území se svou rodinou, poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015 č. j. 3 Azs 259/2014, dle kterého konflikt na Ukrajině nemá charakter totálního konfliktu, žalobce však neprokázal ani netvrdil dostatečnou mírou individualizace, že vážnou újmu již utrpěl nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 28/2008-68).

11. Navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:

13. Rozhodnutím Policie ČR ze dne 8. 12. 2018 č. j. KRPA-462716-11/ČJ-2018-000022 byl žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění, doba zajištění byla stanovena na 90 dnů. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že dne 8. 12. 2018 se žalobce prokázal Policii ČR při pobytové kontrole padělaným cestovním dokladem, v ČR se zdržuje nepřetržitě od roku 2003, od roku 2006 do roku 2014 zde žalobce pobýval bez platného dokladu totožnosti a od roku 2014 na základě padělaného cestovního dokladu, čehož si byl vědom, od roku 2006, kdy mu skončila platnost pracovního víza, zde pobýval i bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu.

14. Rozhodnutím Policie ČR ze dne 10. 12. 2018 č. j. KRPA-462716-14/ČJ-2018-000022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU v délce 4 roky, a to z důvodu jeho neoprávněného pobytu na území ČR od 15. 6. 2006 do 8. 12. 2018 a skutečnosti, že ve stejném období pobýval v ČR bez platného cestovního dokladu a dne 8. 12. 2018 se prokázal Policii ČR padělaným cestovním dokladem.

15. Žalobce podal dne 15. 12. 2018 žádost o mezinárodní ochranu, kterou odůvodnil tím, že v jeho oblasti probíhají po dobu pěti let válečné operace, jeho dům byl ostřelován, schyluje se k novému útoku, dalším důvodem je skutečnost, že jeho bratr vstoupil do strany, která podporuje válku a chce se žalobci pomstít. Jde o Stranu X, žalobce byl osloven, aby pro ně pracoval, ale žalobce odmítl, měl kvůli tomu konflikt s bratrem, ti lidé jsou na něj naštvaní a vyhrožovali mu, je to pro něj nebezpečné. Uvedl, že ve vlasti bydlel v Doněcké oblasti, ve městě X, vlast opustil v roce 2003 a odjel do České republiky.

16. Při pohovoru dne 14. 2. 2019 žalobce uvedl, že jeho potíže začaly v letech 2000 – 2003, chtěli po něm, aby vstoupil do Strany X, nabízeli mu peníze a kariérní růst, ale on nabídku nepřijal, od té doby s tím má velké potíže. Dále popsal incident, kdy se lidé přes jeho obchodního partnera dozvěděli o židovském původu žalobce, rodina mu proto poradila, aby odjel, jeho bratr ze Strany X nechtěl, aby o židovském původu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.X.

žalobce někdo věděl. Ukrajinu opustil v říjnu 2003, protože na něj tlačili lidé ze Strany X, chtěli, aby šel s nimi do voleb, on s nimi ale nechtěl mít nic společného, mají velkou moc a jsou to z poloviny bývalí gangsteři, proto zmizel, Trestně stíhán na Ukrajině nikdy nebyl, živil se jako taxikář. S opuštěním vlasti problémy neměl. Vyhrožovali mu, že ho zabijí, psal jim jen proslovy, tj. pro dva lidi z oblastní rady, jména si nepamatoval. Tvrdil, že ho nechali zbankrotovat, osobně ho však nikdo neohrožoval, nic mu neudělali, ale můžou. Na policii ani jinou instituci se neobrátil, protože věděl, jak to chodí, a všichni jsou spolčení. Dále popsal skutečnosti týkající se jeho babičky a jejích židovských kořenů. Na podporu svých tvrzení dodal dne 25. 2. 2019 celkem 7 stran obsahujících fotografie, na nichž je zachyceno poničené město a konkrétní zničený bytový dům, dále dodal dne 8. 3. 2019 flash disk, jehož obsahem byla videa, která žalovaný přehrál za přítomnosti tlumočnice a o jejichž obsahu sepsal úřední záznam, který je založen ve spise. Jedná se celkem o pět videí z ledna 2015 zachycujících zhoršenou bezpečnostní situaci v X, dále se zde nacházejí shodné fotografie, které již žalobce předložil, a dva odkazy na webové stránky.

17. Dne 20. 5. 2019 se žalobce dostavil k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, kdy předložil kopii e-mailové zprávy ze dne 17. 5. 2019 v ruském jazyce od osoby X. X., což je údajně bratr žalobce. Žalobce sdělil žalovanému obsah dané zprávy, uvedl však, že nemůže potvrdit, že tento e-mail skutečně psal jeho bratr. Tvrdil, že s ním není v kontaktu od roku 2014. Žalobce se seznámil s podklady a neuplatnil k nim žádné námítky.
18. Dne 21. 5. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě předpokládané zákonem o azylu neudělil, v odůvodnění neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu, shrnul tvrzení uvedená žalobcem, poukázal na obsah fotografií doložených žalobcem dne 25. 2. 2019 a na obsah flash disku předloženého žalobcem dne 8. 3. 2019, o němž byl pořízen úřední záznam. Zjistil, že tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je obava ze zhoršené bezpečnostní situace v místě jeho posledního bydliště na Ukrajině a obava z výhrůžek ze strany soukromých osob (včetně svého bratra), protože na Ukrajině odmítl hlubší spolupráci se Stranou X, zjevným důvodem podané žádosti je i legalizace jeho dalšího pobytu na území ČR. Žalovaný dále vyšel z informací z Cizineckého informačního systému, z protokolu PČR o výsledku žalobce ze dne 8. 12. 2018 č. j. KRPA-462716-9/ČJ-2018-000022 a dále z informací, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, celkem se jednalo o pět materiálů, jejichž seznam je v rozhodnutí uveden a nacházejí se ve správním spise. Podrobně odůvodnil, proč nepřijal jako důkazy fotografie a obsah flash disku, tyto materiály vzal pouze na vědomí. Dále vysvětlil, proč nepřijal mezi podklady pro rozhodnutí ani kopii e-mailu doloženého žalobcem a nepořídil jeho úředně ověřený překlad do češtiny.
19. Shledal, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práva a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Zabýval se napojením žalobce na Stranu X, vzal

Shodu s prvopisem potvrzuje X.X.

v potaz, že žalobce nemá žádné politické přesvědčení a nikdy se politicky neangažoval, do strany nevstoupil, toto dle jeho názoru snižuje reálnost pronásledování žalobce ve smyslu daného ustanovení zákona o azylu. Pokud jde o údajné psaní proslovů žalobcem a s tím spojená tvrzení, žalovaný pojal podezření o účelovosti tvrzení žalobce, poukázal na zásadní rozpory v jeho výpovědi i vzhledem k ověřitelným faktům. Dále poukázal na časové nesrovnalosti v azylovém příběhu žalobce a na skutečnost, že jeho osobně nikdo neohrožoval, intenzitu jeho problémů považoval za nízkou a nesplňující definici pronásledování dle daného ustanovení, o tom svědčí též skutečnost, že se nikdy neobrátil se žádostí o pomoc na ukrajinské státní orgány, svou situaci nijak neřešil, i když mu mělo být vyhrožováno i smrtí. Z jeho tvrzení dovedl pouze subjektivní obavu z budoucího pronásledování, podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu tedy splněny nebyly. Zároveň neshledal, že by žalobce mohl ve vlasti pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Poukázal na to, že se zkoumá možnost budoucího pronásledování, je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, tj. že tato možnost musí být reálná, nikoli hypotetická, předchozí pronásledování je pak závažným ukazatelem odůvodněnosti těchto obav. Nic takového však u žalobce zjištěno nebylo. Žalovaný podrobně rozebral tvrzené problémy žalobce se soukromými osobami, které však nepovažoval za dostatečně intenzivní, žalobce pronásledování nikdy nečelil, Strana X navíc zanikla v roce 2014 a její nástupce má marginální politický vliv, žalobce situaci vyřešil prostým opuštěním Ukrajiny, kde nebyl 15 let, od svého vycestování nebyl danými osobami kontaktován, což snižuje reálnost jeho obav, které jsou v rovině spekulativních domněnek. Dále poukázal na to, že žalobce své problémy neřešil žádnými dostupnými prostředky vnitrostátní ochrany, které v zemi existují, odkázal na příslušnou judikaturu. Pojal důvodné podezření o účelovosti tvrzení žalobce, který v rámci řízení o správním vyhoštění do protokolu uvedl, že se na Ukrajinu může vrátit k bratrovi nebo k rodičům, kteří tam mají malý domek, ve vlasti mu žádné nebezpečí nehrozí a nemá překážku ve vycestování. Zabýval se též bezpečnostní situací na Ukrajině, nicméně uvedl, že existence vnitřního ozbrojeného konfliktu důvodem pro udělení azylu být nemůže. Žalovaný podrobně popsal pobytovou historii žalobce v ČR včetně okolností, že mu bylo uloženo správní vyhoštění i trest vyhoštění, kvůli realizaci vyhoštění byl též zajištěn, svou žádost o mezinárodní ochranu podal až po patnácti letech nepřetržitého pobytu v ČR, kde opakovaně porušoval právní předpisy, z toho též žalovaný dovozoval nízkou věrohodnost tvrzení žalobce. Dospěl k závěru, že v posuzovaném případě nebyly splněny důvody pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Neshledal ani důvod hodný zvláštního zřetele k udělení humanitárního azylu.

20. Žalovaný dále zkoumal, zda žalobce splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany, shledal, že v případě návratu nehrozí žalobci vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, který byl na Ukrajině v roce 2000 zrušen. Dále shledal, že mu nehrozí ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, doplňkovou ochranu lze z tohoto důvodu udělit pouze tam, kde toto nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí. Vyšel z toho, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu z důvodu zhoršené bezpečnostní situace v místě jeho posledního bydliště a tvrzených obav z výhrůžek a blíže nespecifikovaného jednání ze strany soukromých osob, které

však žalovaný po porovnání s údaji sdělenými žalobcem v rámci řízení o správním vyhoštění považoval za účelově uvedené s cílem dosáhnout pozitivního rozhodnutí v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce ve vlasti nebyl 15 let, nikdy tam nečelil (s výjimkou slovních urážek) jakémukoliv konkrétnímu nebezpečí, neměl potíže s ukrajinskými státními orgány, jeho obavy ze soukromých osob jsou spekulativními domněnkami, žalobce se navíc se žádostí o pomoc může obrátit na vnitrostátní orgány. Nebylo ani zjištěno, že by žalobce měl po návratu čelit jakýmkoli problémům v souvislosti se svou žádostí o mezinárodní ochranu podanou v zahraničí. Pokud jde o otázku vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, zabýval se bezpečnostní situací na Ukrajině, shledal, že došlo k zakonzervování ozbrojeného konfliktu a napjatá situace přetrvává pouze na pomezí Doněcké a Luhanské oblasti, v příhraničních oblastech s Ruskem a v okolí města X, od října 2015 se incidenty omezují výhradně na linii dotyku, v sousedních oblastech k ozbrojeným incidentům nedochází, odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které se na Ukrajině nejedná o totální konflikt. Žalobce žil naposledy v Doněcké oblasti, proto se žalovaný zabýval možností vnitřního přesídlení. Ze shromážděných podkladů zjistil, že vnitřně vysídlené osoby získávají různé benefity a finanční dávky a jsou i jinak všemožně podporovány, jejich podmínky se zlepšují, postavení žalobce by se nelišilo od stovek tisíc ukrajinských spoluobčanů, kteří svou situaci způsobenou ozbrojeným konfliktem na Ukrajině rovněž vyřešili přesídlením do některé z 22 nezasažených oblastí, nebyly zároveň zjištěny žádné okolnosti, které by žalobci bránily ve zpětné integraci na ukrajinský pracovní trh. Žalovaný dále poukázal na vyjádření žalobce v řízení o správním vyhoštění, kde uvedl, že se může vrátit např. k rodičům, kteří mají menší rodinný dům, udržuje s nimi kontakt, o nemožnosti návratu z důvodu bezpečnostní situace zde vůbec nehovořil. Žalovaný shledal, že případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti dospěl k závěru, že žalobce podmínky pro udělení doplňkové ochrany nesplňuje a doplňkovou ochranu neudělil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání.
22. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „**procedurální směrnice**“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Žalobce vytýkal žalovanému, že jako podklady rozhodnutí nepřijal jím předložené fotografie, obsah flash disku a kopii e-mailu ze dne 17. 5. 2019. K tomu soud uvádí, že

Shodu s prvopisem potvrzuje X.X.

dle ust. § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, není povinností správního orgánu provést všechny důkazy navržené účastníky, pokud však některý z navržených důkazů nepřijme, je povinen svůj postup řádně odůvodnit (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48).

24. Žalovaný tyto požadavky naplnil, když na stranách 3-4 napadeného rozhodnutí popsal obsah fotografií, flash disku i daného e-mailu a na stranách 4-5 (v případě azylu) a na straně 11 (v případě doplňkové ochrany) vysvětlil, že fotografie i obsah flash disku zachycují zhoršenou bezpečnostní situaci na východě Ukrajiny v místě posledního bydliště žalobce, jedná se o několik let staré události z roku 2015, přičemž žalovaný těmto materiálům nepřiznal žádnou důkazní hodnotu z důvodu jejich nadbytečnosti, neboť shromáždil dostatek obecně uznávaných, komplexních, hodnověrných a aktuálních informačních zdrojů vztahujících se k situaci na Ukrajině. Dále pak nijak nezpochybnil, že situace v Doněcké oblasti a v okolí města X, odkud pochází žalobce, je z bezpečnostního hlediska problematická, dochází zde k incidentům, nejedná se tak o sporné skutečnosti. Nicméně za podstatnou v této souvislosti žalovaný považoval otázku možnosti vnitřního žalobce. Z toho je zřejmé, že žalobce nebyl s ohledem na nepřijetí fotografií a obsahu flash disku mezi podklady pro rozhodnutí na svých právech nijak zkrácen, přičemž žalovaný svůj postup řádně odůvodnil.
25. Pokud jde o e-mail ze dne 17. 5. 2019 žalovaný rovněž na stranách 5 a 11 odůvodnil jeho nepřijetí mezi podklady pro rozhodnutí, sdělil, že nelze ověřit jeho autentičnost, ani odesílatele, neobsahuje azylově relevantní skutečnosti, ani nemůže svědčit o reálně hrozícím nebezpečí vážné újmy, navíc vyjádřil důvodné pochybnosti o jeho autentičnosti jako takového. Ohledně jeho obsahu vyšel z tvrzení žalobce, s ohledem na uvedené zdůvodnění nepřijetí mezi podklady nepožadoval jeho úředně ověřený překlad. Soud ani v tomto postupu neshledal pochybení, nebylo by v souladu se zásadou procesní ekonomie, pokud by žalovaný prováděl úředně ověřený překlad dokumentu, který vzhledem k jeho irelevanci nepoužil v řízení jako důkaz, přičemž tento postup řádně odůvodnil. Námitky žalobce jsou tak nedůvodné. Ze stejných důvodů ani soud neprováděl tyto materiály v daném řízení jako důkazy, neboť by se jednalo o důkazy nadbytečné.
26. Žalobce byl přesvědčen, že splňuje podmínky pro poskytnutí azylu z důvodu odmítnutí jeho spolupráce se Stranou X. K tomu je třeba uvést, že žalovaný velmi detailně rozebral, zda se u žalobce z těchto důvodů může jednat o pronásledování za uplatňování politických práv a svobod (ust. § 12 písm. a) zákona o azylu) nebo odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů (ust. § 12 písm. b) zákona o azylu). Jedním z rozdílů mezi oběma skutkovými podstatami je časový aspekt, kdy postup podle písm. a) vyžaduje, aby žadatel již byl v zemi původu pronásledován, což žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil, na stranách 5 -6 přesvědčivě vysvětlil, proč tvrzené potíže žalobce se Stranou X v minulosti nedosahují intenzity pronásledování za uplatňování politických práv a svobod a proč pojal důvodné pochybnosti o věrohodnosti tvrzení žalobce. Dále na stranách 6- 9 zdůvodnil, proč se u žalobce nemůže jednat ani o odůvodněný strach z pronásledování, kdy obavy žalobce nepovažoval za reálné a pravděpodobné, ale spíše dosahující roviny spekulativních domněnek, rovněž poukázal na to, že žalobce k řešení tvrzených

problémů nevyužil žádný z dostupných vnitrostátních prostředků. Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného ztotožňuje a plně na něj odkazuje.

27. Soud k tomu dodává, že v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008 - 119, Nejvyšší správní soud konstatoval, že pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel kumulativně splnit následující kritéria: (1) musí se nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít odůvodněný strach; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování; (4) ochrana v zemi původu selhala; (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (§ 15 zákona o azylu).
28. Z judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž vyplývá, že *„Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně“* (rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 - 44). V této souvislosti lze odkázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, podle kterého pro to, *„aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.“*
29. Žalobce však v domovském státě žádný prostředek ochrany nevyužil, s tvrzenými obtížemi se soukromými osobami se neobrátil na žádný státní orgán, svou situaci nijak neřešil, v takovém případě je žádost o mezinárodní ochranu nepřijatelná. Námitka žalobce o nemožnosti obrátit se na policii je pouze obecná a hypotetická, žalobce jí nepodpořil žádnými konkrétními tvrzeními, ani důkazy.
30. Zároveň soud ve shodě s žalovaným považuje žádost žalobce o mezinárodní ochranu za účelovou (k tomu viz strany 8 – 9 napadeného rozhodnutí). Žalobce v České republice pobývá dlouhodobě, a to od roku 2003, když od roku 2006 zde pobývá bez jakéhokoli oprávnění k pobytu, rovněž dlouhodobě nedisponoval cestovním dokladem, kdy následně si vědomě opatřil cestovní doklad padělaný, kterým se vykázal též Policii ČR, žalobce byl opakovaně vyhoštěn, když žádost o mezinárodní ochranu podal teprve v době svého zajištění za účelem realizace vyhoštění. V řízení o správním vyhoštění pak vypověděl, že ve státě původu mu žádné nebezpečí nehrozí a může se vrátit k rodičům nebo k bratrovi.
31. K tomu soud doplňuje, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu je nezbytné o azyl požádat neprodleně poté, co má k tomu žadatel příležitost. V rozsudku ze dne 13. 1. 2005 č. j. 3 Azs 119/2004-50 Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *“Institut politického azylu slouží, zjednodušeně řečeno, k ochraně cizích státních příslušníků před pronásledováním ze strany domovského státu nebo v situacích, kdy má cizí státní příslušník z takového pronásledování oprávněnou obavu, přičemž pronásledování se musí dít z azylově významných důvodů. Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.X.

skutečnosti nepocítoval natolik palčivě.” Soud má za to, že tento judikát se uplatní též v situaci žalobce.

32. Žalobce se rovněž domáhal udělení doplňkové ochrany, a to s ohledem na vnitřní ozbrojený konflikt probíhající na Ukrajině a konkrétně v Doněcké oblasti, odkud žalobce pochází, a dále též s ohledem na jeho potíže se soukromými osobami související se Stranou X
33. Pokud jde o situaci na Ukrajině, soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se v minulosti k této otázce mnohokrát vyjadřoval. Z posledních lze zmínit zejména usnesení ze dne 17. 2. 2021 č. j. 4 Azs 12/2020-52, ve kterém soud shledal, že: *„Bezpečnostní situací na Ukrajině se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval a vyhodnotil, že ani dříve, ani v současné době nelze situaci na Ukrajině klasifikovat jako tzv. totální konflikt, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný ve východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (srov. např. usnesení ze dne 29. 11. 2017, č. j. 2 Azs 363/2017 - 35 nebo ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 440/2017 - 27). Situace na Ukrajině se přitom od doby, kdy byla uvedena rozhodnutí vydána, nezhoršila.*
34. Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že v případě konfliktu nemajícího charakter tzv. totálního konfliktu nestačí k udělení mezinárodní ochrany pouze existence ozbrojeného konfliktu na území země původu žadatele, ale žadatel o mezinárodní ochranu musí prokázat skutečné nebezpečí vážné újmy dostatečnou mírou individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68).“
35. Žalovaný nijak nerozporoval existenci probíhajícího ozbrojeného konfliktu na východě Ukrajiny, aplikoval výše uvedený třístupňový test, shledal, že žalobce může v případě návratu do domovského státu nalézt účinnou ochranu v jiné části Ukrajiny prostřednictvím vnitřního přesídlení, když podrobně zjistil, jaká je situace a možnosti vnitřně přesídlených osob. S ohledem na to konstatoval, že žalobci ve vnitřním přesídlení nebrání žádná překážka, nesplňuje tak podmínky pro poskytnutí doplňkové ochrany, soud v tomto postupu neshledal žádné pochybení.
36. Pokud jde o tvrzené potíže žalobce se soukromými osobami, soud k tomu uvádí, že z právní úpravy ust. § 14a zákona o azylu plyne, že prvek selhání vnitrostátní ochrany, který musí být pro udělení doplňkové ochrany naplněn, je shodný s úpravou azylu dle ust. § 12 zákona o azylu. S ohledem na to lze v daném případě použít stejnou argumentaci o nutnosti vyčerpání všech dostupných vnitrostátních prostředků, jako je uvedena výše u podmínek k udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona a na kterou tímto soud odkazuje. Žalobce se v posuzovaném případě v domovském státě na žádný

Shodu s prvopisem potvrzuje X.X.

státní orgán neobrátil, již z toho důvodu nelze doplňkovou ochranu udělit. Dále zde rovněž platí shora uvedené odůvodnění o účelovosti a nevěrohodnosti jeho žádosti.

37. S ohledem na výše uvedené soud shledal danou žalobní námitku za nedůvodnou, neboť důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) ani c) zákona o azylu splněny nebyly.
38. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. května 2021

JUDr. Lenka Loudová v.r.

Samosoudkyně

